

hvis en Sag skulde blive indanket for Domstolene. Disse synes nu til Dels at have en vis Tilbøjelighed til, naar Kommissionen har vedtaget, at det og det skal være Apotekerne forbeholdt, saa at lade Sagen være afgjort dermed og dømme den paagældende Materialist, der har tilladt sig at forhandle noget, der staar paa Grænsen af, hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt. Der kunde fremkomme en virkelig højere Instans ved i Loven at give den Rettesnor, vi her har foreslaaet, og hvorefter Domstolene eventuelt i det givne Tilfælde kunde forkaste, hvad Kommissionen har slaaet fast. Jeg vil gerne understrege, hvorfor jeg i Modsætning til det ærede Medlem fra Saksjøbing anser dette for saa overordentlig vigtigt. Det er, fordi der, det maa jeg gentage endnu en Gang, overhovedet ikke findes noget Princip, ikke Gnist af Princip, hvorefter man forbeholder Apotekerne, hvad de skal have Eneret til at sælge. Det er ikke tekniske contra medicinske Spørgsmaal, det drejer sig om. Heller ikke præparerede contra upræparerede Varer, heller ikke Haandkøb. Det er i Virkeligheden saaledes, at Kommissionen kan henvende sig til en Apoteker og sige til ham: „Hvad kan du have Lyst til, at man skal forbyde? Er der i det hele taget noget Lægemiddel, som du ønsker at handle med alene, saa sig det bare. Vi kan give dig, hvad vi vil; vi er overhovedet ikke bundne af noget Hensyn mellem Himmel og Jord“. Jeg vil opfordre det ærede Medlem fra Saksjøbing, der bestred denne Fremstillings Rigtighed, til at give mig blot det svageste Gran af Bevis for, at hans Opfattelse er korrekt.

Jeg gaar da over til Ændringsforslag Nr. 18 til § 18, som angaar Spørgsmaalet om Arkanahandelen. Ogsaa Medicinalkommissionens indrømmer, at der findes gode Arkana. Det er i Publikums Interesse at kunne faa fat i disse Arkana; men tilliges synes det dog rimeligt, at man ikke indskrænker Næringsfriheden udover, hvad den naturlige Kontrol forlanger. Spørgsmaalet er altsaa: hvor langt skal man strække sig med Hensyn til Kontrollen, og er det Forslag, den højtærede Minister har fremsat, gaaet videre i den Retning, end rimeligt er? Derefter kommer Forsvaret for vort Ændringsforslag af sig selv. Vor Opfattelse er kort og godt den, at Justitsministeren skal kunne afgøre, hvorvidt et Arkana maa indføres og forhandles her i Landet. Skulde man efter at have faaet et saadant Stof ind i Landet, frygte for, at det muligvis kunde misbruges, at det

kunde være farligt, at lade det forhandle ganske ubegrænset, har vi i selve Lovforslaget ligesom i det Ændringsforslag, vi opstiller, en Anvisning paa at kræve Recept for Udleveringen af et saadant Arkana. Jeg tror, at man derved faar en ganske nødvendig og naturlig Kontrol med saadanne farlige Ting som Arkana. Men nu kommer Lovforslagets mærkelige Vendepunkt; man former nemlig ikke Kontrolbestemmelsen paa den Maade, at det fremgaar, at det og det kan Sundhedsstyrelsen, og det og det kan Justitsministeren forbyde, men man ræsonnerer saaledes: lad os henlægge det, der nu maa sælges, til Forhandling af ganske bestemte Mænd. Og hvem er saa disse ganske bestemte Mænd? Det er Apotekerne og visse En-gros-Firmaer. Man kan forstaa, at Apotekerne skal have Fortrinnet til at sælge disse Ting — —, men En-gros-Firmaerne! Er det Folk, der bare har løst Grossererborgerskab, altsaa Folk, som maaske ikke har ringeste farmaceutisk Kundskab? Kan der komme nye Personer ind i denne Kreds? Hvem er det? Selve dette Princip, at man for Kontrollens Skyld giver en Mand Lov til at sælge det og det alene, skønt der er tilstrækkelige Midler til i enhver Henseende at kontrollere — dette, at man udvider en Mands Privilegium paa den Maade, er virkelig ogsaa ganske forbavsende. Jeg kan ikke lade være at forbavses over en Ting, som har slaaet mig mere og mere under Gennemlæsningen. Jeg har søgt et Argument, en Motivering for Lovforslagets Bestemmelse paa dette Punkt. Men der findes ikke et eneste Ord derom i Kommissionsbetænkningen og ligesaa lidt i Lovforslagets Motiver. Det svæver komplet i Luften, dette, at Salg af Arkana skal være henvist til Apoteker og En-gros-Firmaer. Der er ikke noget Sted en Begrundelse derfor, og det forekommer mig dog, at en Begrundelse var det mindste, der kunde forlanges, naar man vil gaa ud over det, som Kontrollen strengt taget paakræver. Jeg finder det ganske upaa-krævet for Kontrollens Skyld at gaa saa vidt.

§ 19 handler om Bekendtgørelser, om Reklame. Forsvaret for denne Paragraf — hvorefter alt muligt mellem Himmel og Jord, der har medicinsk Betydning, ikke blot Bandager og Arkana, men alt, hvad der vedkommer denne Lov, skal indsendes til Sundhedsstyrelsen med Forespørgsel, om der maa reklameres med det — er dette, at det er uoverkommeligt for Sundhedsstyrelsen at sidde og kige i Aviserne efter sligt. Naar nu alt dette bliver indsendt,